

PRISCILLA SHIREROVÁ

A GINA DETWILEROVÁ

KRÁLOVSKÍ
DIEL PRVÝ
BOJOVNÍCI

PRISCILLA SHIREROVÁ

A GINA DETWILEROVÁ

KRÁĽOVSKÍ
DIEL PRVÝ
BOJOVNÍCI

KUMRAN.SK
UKÁŽME SVOJU NÁDEJ

Americký originál
The Prince Warriors:

©2016 by Priscilla Shirer

Vydavateľ:

Published by B&H Publishing Group
Nashville, Tennessee, U.S.A.

Slovenské vydanie:

©2018 KUMRAN, s. r. o.
Mýtňa 62, 064 01 Stará Ľubovňa
www.kumran.sk

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto knihy nesmie byť
reprodukováaná, uložená do
informačných systémov ani inak
rozširovaná (elektronicky alebo
mechanicky) bez predchádzajúceho
písomného súhlasu vydavateľa.

Preklad:

Zuzana Vengliková

Jazyková korektúra:

Eva Petrovičová

Zodpovedný redaktor:

Eva Štrbová

Ilustrácie:

Jon Davis

Obálka a grafická úprava:

Štefan Talarovič

Tlač:

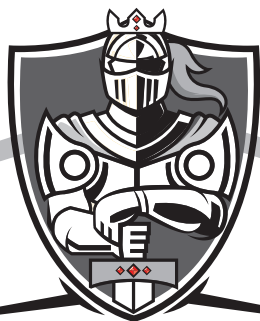
Tlačiareň HEIDY, s. r. o.

Prvé vydanie:

ISBN 978-80-89487-94-3 (súbor)
ISBN 978-80-89487-95-0

*Pre Jacksona,
nášho prvorodeného syna.
Nášho kráľovského bojovníka*

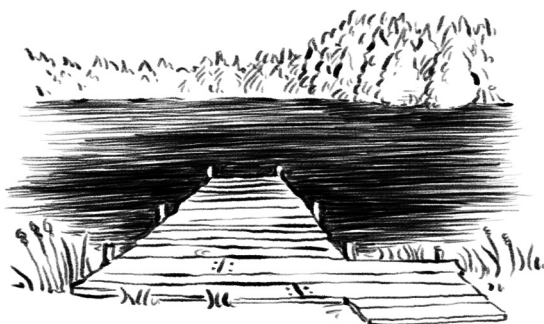

VITAJTE
V SKUTOČNOM
SVETE

///

ČASŤ PRVÁ

KAPITOLA PRVÁ

ROVNÝMI NOHAMI

Na tom rybníku bolo čosi čudné. Evan to vedel od chvíle, čo sa prvý raz zadíval do jeho kalných vôd. Čo je tam dolu? Netvor? Ako ten v Škótsku, akože sa to volá? Lochnesská príšera? Niečo také. Telom mu prebehla jemná triaška. Čakal, kedy to niečo vyrazí nad hladinu a zhltnie ho. Zaživa. Na jeden hlt. Dúfal, že to bude na jeden hlt. Nedokázal si predstaviť, že by ho to malo žuvať.

Aj tak nebol väčší ako na jeden hlt. Nie ako jeho veľký brat Xavier. Veľký drsný Xavier s takým peckovým menom. Xavier mal dokonca aj svaly a chlpy pod pazuchami. Evan skĺzol pohľadom na svoje vyziabnuté hladké paže. Po svaloch ani chýru,

ani slychu. Nech sa na konár veľkého starého duba v záhrade dvíhal koľkokrát chcel, svaly nie a nie rásť.

„Dnes to už dáš?“

Evan sa otočil. Jeho brat stál na starej pneumatike, ktorá visela z hrubého konára duba. Pneumatika odjakživa patrila k stromu tak ako strom k domu.

„Skočíš?“ Xavier sa tváril premúdrene ako vždy, s jedným kútikom úst povytiahnutým dohora.

Odkedy sa sem pred dvomi mesiacmi presťahovali z veľkého mesta, Evan stával na krátkom móle, civel do vody a vyčkával deň, keď sa odhodlá skočiť. Keď Xavierovi ukáže, že sa nebojí. Odprisahal, že to dokáže do konca prázdnin, predtým ako nastúpi do štvrtého ročníka v novej škole. Bol si istý, že dotedy skočí aspoň stokrát. O týždeň sa však začína školský rok a jemu sa to nepodarilo ani jediný raz.

A zakaždým, keď tam Evan stál s triaškou na celom tele, Xavier odkiaľsi prikvtol a podpichoval ho.

„Mám ňa postrčiť?“ jeho úškrn sa ešte väčšmi rozšíril.

„Choď preč,“ odvrkol Evan cez zaťaté zuby a zovrel päsť. Znovu pozrel na rybník. *Skoč! Skoč!* Povzbudzujúce hlasy, ktoré počul v hlave, však neobstáli proti bratovým posmeškom.

„No tak, skoč už! Je to ľahké.“ Xavier zoskočil z pneumatiky, došuchtal sa na mólo a zastal vedľa Evana. Bol o desať centimetrov vyšší, ale Evanovi sa občas zdalo, že ho prevyšuje o celý meter. „Sleduj ma.“ Xavier sa rozbehol a s hlasným zaujúkaním skočil do vody ako olympijský športovec. Evan odstúpil o krok vzad, aby sa vyhol mohutnej spŕške kvapiek.

„Choď preč!“ kričal.

„No tak, kurča,“ povedal Xavier, priplával k mólu a vyšvihol sa naň, „sprav to už konečne.“ Natiahol sa po Evanovi, ale ten ho od seba zlostne odstrčil.

„Nechaj ma na pokoji!“

„Kurča!“ smial sa Xavier. „Kurča! *Píp, píp, píp!*“ Vydával strašné zvuky a predvádzal strelený kuračí tanček. Evan to neznášal. Xavier pri tom tančeku vyzeral smiešne, ale vždy ním dosiahol presne to, čo chcel – neuveriteľne ním Evana rozčúľil. Chlapec sa otočil a s červenou tvárou sa vrhol na svojho veľkého brata s takou silou, že sa obaja skotúlali z móla do klzkého blata na brehu. *Jeden úder*, pomyslel si Evan. *Len jeden úder a budem šťastný*. Hlas v hlave znel tentoraz o niečo silnejšie.

„Chlapci!“ zavolala mama z verandy. Pozorovala ich, samozrejme. Evanovi napadlo, že si možno nakoniec nevymýšľa, keď im stále opakuje, že má oči aj na chrbte. „Čo sa deje?“

„Ja som nič neurobil!“ zvolal Xavier skôr, ako sa Evan stihol nadýchnuť, „iba som sa mu snažil pomôcť skočiť...“

„Klameš!“ Evan sa od hnevu celý triasol. Zahnal sa, ale brata minul o dobrých tridsať centimetrov.

„Evan! Poď okamžite dnu!“ Mamin hlas bol ostrý. To neveští nič dobré.

Evan odtisol Xaviera a vstal. Bol celý od blata. Tvár mu horela, akoby mal krk v plameni. Aj Xavier vstal a očistil si plecيا od bahna. Očami sa stále usmieval.

„Evan!“ skríkla mama. „A hned!“

„Kurča,“ zašepkal Xavier. Evan potlačil nutkanie rozplakať sa a oddupotal smerom k domu.

///

Xavier pozoroval svojho mladšieho brata, ako kráča domov. Mal z toho zlý pocit. Vedel, že Evan sa bojí skočiť do rybníka. Chcel mu pomôcť, ale zakaždým, keď sa o to pokúsil, vypáľilo to zle. Myslel si, že svojimi posmeškami ho natoľko rozčúli, až nakoniec skočí. Nefungovalo to. Nič, o čo sa kedy pokúsil, nefungovalo. *Tak to medzi nami asi bude navždy*, pomyslel si. *Navždy zostaneme nepriateľmi.*

Kedysi sa mu páčilo byť Evanovým veľkým bratom: starať sa oňho a chrániť ho pred problémami. Raz, keď bol Evan ešte bábätko, vzal ho z kolísky a držiak ho dolu hlavou za nohy, zanesol ho do spálne k rodičom. *Aha*, povedal pyšne, *mám Evana!* Pamätal si, že mama skoro zošalela. Otec sa smial.

Neskôr sa však stále iba bili. Evana rozčuľovali aj tie najbežvýznamnejšie drobnosti. Xavierovi napadlo, že jeho braček jednoducho žiarli na to, že on je väčší a takmer vo všetkom lepší. Je predsa o štyri roky starší, tak čo na tom, že má vlastný mobil? A že môže zostať hore o hodinu dlhšie? A že si ho na ihrisku vždy vyberú do basketbalového družstva ako prvého? Tak to jednoducho chodí.

Xavier sa po chvíli tiež vybral do domu, kde matka práve dávala Evanovi kázeň. Takéto výstupy vždy prirovnávala k vyhláseniu zákazu zhromažďovania. Čo je vlastne zákaz zhromažďovania? Mal by si to vyhľadať. Rád si vyhľadával nové informácie. Vždy, keď sa otca niečo spýtal, dostal rovnakú odpoveď: „Vyhľadaj si to.“ Xavier si kedysi myslel, že to v podstate

znamená: „Nemám potuchy.“ Keď však vyrástol, uvedomil si, že otec dokáže na všetky otázky odpovedať, ale chce, aby syn objavil odpovede sám.

Evan musel až do večere zostať vo svojej izbe a po jedle ísť hneď spať. Dnes večer žiadny basketbal na ihrisku. Xavier pocítil výčitky svedomia. Mal by ísť do kuchyne a vysvetliť mame, čím Evana tak vyprovokoval. Namiesto toho sa však ukryl do svojej izby a do mobilu naľukal:

Zákaz zhromažďovania.

Objavilo sa niekoľko odkazov.

Ide o zákon prijatý britským parlamentom v roku 1714. Jeho cieľom bolo zabrániť buričským a anarchistickým zhromaždeniam...

Čo je anarchia? Xavier si to musel vyhľadať. *Chaos*. Takže zákaz zhromažďovania slúžil na trestanie tých, ktorí vyvolávali chaos. Dobré, to dáva zmysel. Do istej miery. Zabralo to? Pohľadom prebehol zvyšok článku. Z toho, čo sa dočítal, očividne nie. Človek nemôže jednoducho vyhlásiť zákon, ktorým zakáže chaos, a očakávať, že ho budú všetci dodržiavať.

„Xavier! Prestri stôl!“ zavolała mama z kuchyne. Večera. O chvíľu príde ocko.

Xavier si strčil mobil do vrečka a zišiel dolu. Mobil sa mu páčil. Dostal ho, keď sa sem pred pár mesiacmi presťahovali. Napadlo mu, že si tým rodičia chceli vyžehliť to, že musel opustiť starých kamarátov. Povedali mu však, že sa oň má deliť s mladším bratom. Deliť sa o mobil s deväťročným deckom? Kde rodičia chodia na takéto nápady? Poradili im to v nejakej pochybnej príručke o výchove?

„Prestri stôl,“ povedala mama, len čo vkročil do kuchyne. Otočila sa mu chrbtom, aby čosi vytiahla z rúry.

„Dnes je na rade Evan,“ odpovedal.

„Vy dvaja si vždy dokonale pamätáte, kto je na rade, však?“ znela príkrejšie ako obyčajne. „Len to, prosím ťa, urob. Nemám čas na hádky.“

Nemám čas na hádky. Ďalšia z maminých obľúbených viet, ktorá mu nedávala zmysel. Kto nemá čas na hádky? Vedieť sa hádať je predsa jedna z kľúčových zručností pre život! Napadlo mu, že keď vyrastie, mohol by sa stať právnikom. Alebo profesionálnym basketbalistom. Ešte sa nerozhodol.

Prestrel stôl. Otec vošiel dnu s aktovkou, pobožkal mamu na líce a Xavierovi položil ruku na plece. „Aký si mal deň?“

Dostal som Evana do maléru, pomyslel si Xavier. Nahlas však povedal: „Celkom dobrý.“

„Iba celkom dobrý?“

Xavier pokrčil plecami. „Hral som basket na ihrisku. Pán Džejár povedal, že mám *potenciál*.“ Pán Džejár použil práve toto slovo. *Potenciál*. Xavierovi sa páčilo. „Dnes večer sa hrá znova. Môžem ísť?“

„Samozrejme. Kde je Evan?“

„Vo svojej izbe,“ odpovedala mama. „Išiel sa tam upokojiť.“ (Mamin výraz pre trest.) „Znovu sa bil.“

„Na bitku treba dvoch, nie?“ Otec sa podozrievavo pozrel na Xaviera.

„Ja som nič neurobil!“ bránil sa Xavier a pokrčil plecami najnevinnejšie, ako vedel. „Nahneval sa, pretože sa ešte stále bojí skočiť do rybníka. A tak si na mne vyliat zlosť.“

„Skočí, keď bude pripravený,“ povedala mama. „Už si ponalieval vodu?“

Xavier naplnil poháre chladenou vodou a pomohol na stôl rozmiestniť vidličky a všetko ostatné. Sekal dobrotu. *Ja som ten dobrý syn.*

„Pripravený na nový školský rok?“ spýtal sa ho otec a z misky na pulte si potajomky vzal struk zelenej fazuľky.

„Myslím, že áno,“ odpovedal. Myšlienkam na školu sa snažil vyhýbať – nová škola v novom meste a úplne noví spolužiaci –, ale nechcel, aby si otec myslel, že sa bojí alebo niečo také. Nemal strach, veď si ho na ihrisku už celkom obľúbili. Šport mu ide a to je predsa to najdôležitejšie. Kdesi vnútri si však kládol otázku, či je skutočne *dost* dobrý.

Keď Xavier zdvihol oči, všimol, že si ho otec zvedavo premeriava, akoby mu čítal myšlienky. Pery sa mu zvlkli do krivého úsmevu. „Netráp sa, oci. Bude to v poho.“ Otec mu úsmev opätoval.

KAPITOLA DRUHÁ

A AKO AHORATOS

Levi niekoľkými ťahmi dokončil svoju kresbu – musí byť presná. Už by to mal vedieť spamäti. Často to vídal v snoch – zvláštny symbol pripomínajúci písmeno *N* alebo *X* (závisí od toho, ako sa naň človek pozrie). Každé ráno sa prebúdzal s týmto obrazom vrytým v mysli.

Ahoratos. V hlave mu znovu a znovu znelo toto slovo.

Čo to je? Čo to znamená? A prečo ho to prenasleduje?

Sedel na lavičke pri plote rekreačného areálu Cedar Creek, tvárou otočený ku skejterskému parku. Skejtbord ležal vedľa neho. Jeho priatelia jazdili na skejtbordoch a skúšali nové triky. Na opačnom konci parkoviska sa zhĺkla skupinka deciek, ktoré sa chystali zahrať si basketbal. Keď sa Levi obzrel, zbadal, ako na hraciu plochu vkročil ten nový chalan Xavier. Mával rukami vo vzduchu a smial sa. Veľmi rýchlo si získal povesť kráľa basketbalového ihriska. Alebo si to o sebe aspoň myslel.

„Hej, Levi, ukáž nám niečo nové!“ volali naňho priatelia z rampy.

„O chvíľku,“ zakričal. Zívol si. Skejtbord miloval, ale momentálne bol na jazdu príliš unavený. Znovu sa ozvali jeho sny.

Ahoratos...

To slovo mu prelietalo myslou ako pierko, ktoré závan vetra unáša raz sem, raz tam. Už-už ho mal v ruke, keď mu zase uniklo.

„Levi, nechceš si zahrať basketbal?“

Otcov hlas ho vrátil do reality. Týčila sa pred ním mohutná postava s rukami prekríženými na hrudi. James Arthur, medzi deťmi známy ako pán Džejár, mal okolo krku zavesenú pišťalku, čo znamená, že bude rozhodcom v basketbalovom zápase.

„Nie, ďakujem,“ odvetil Levi.

„Čo to tam máš?“ nakukol mu do zápisníka. Levi si ho naklonil k sebe, aby doň otec nevidel. Nechcel, aby ostatní vedeli, že si rád kreslí. Nepripadalo mu to veľmi kúlové. Otec by určite chcel vedieť, čo je to za čudný symbol a prečo si ho kreslí. A Levi by mu nedokázal odpovedať.

„Hm, nič.“ Cítil, ako sa mu otec zabára pohľadom do duše.

„Tak možno nabudúce.“

„Jasnačka.“

Levi ho pozoroval, ako pomalým poklusom prebehol parkovisko a zamieril k basketbalovému ihrisku. Presne to teraz jeho otec robieval: pomaly klusal. Tvrdil, že univerzitná liga v americkom futbale mu natoľko zničila kolená, že už nedokáže rýchlo bežať. Nasledovala ho skupinka detí – ako vždy. Všetky decká milovali Leviho otca. Takmer každý večer trávil v rekreačnom centre ako dobrovoľník, aj keď mal za sebou

náročný deň v práci. Vďaka nemu mali deti priestor na hranie a na ihrisku vládol aký-taký poriadok. Jediným oficiálnym zamestnancom centra bola vysokoškolačka, ktorá väčšinu času trávila v kancelárii. Učila sa na akúsi skúšku, popíjala chai latte zo Starbucksu a esemeskovala si s kamoškami. Budovu, v ktorej kancelária sídlila, by mohol zlaňovať oddiel nindžov a ona by si to vôbec nevšimla.

„Levi!“

Zrazu sa pred ním objavila Brianna Turnerová, ako vždy s leskom na pery v ruke. Asi si ho pred chvíľou naniesla, pretože jej ústa vyzerali, akoby nimi práve pobozkala miskú plnú trblietok. Hoci bolo vyše dvadsaťpäť stupňov, mala na sebe čierno-biele pásikavé legíny a ružovú bundu s kapučnou a flitrami okolo vreciek. Lesk si vložila do vrečka mikiny a odkväcla na lavičku vedľa neho. Jej lesk na pery voňal po broskyniach.

„Ahoj, Bean,“ pozdravil ju. Ešte vždy ju tak volal, hoci vedel, že sa jej to nepáči. Nedokázal si spomenúť, prečo jej vlastne vymyslel túto prezývku. Možno to bolo ľahšie ako povedať *Brianna*.

„Čo to kreslíš?“ pozrela mu ponad plece. Jej husté dlhé kučery, ktoré sotva dokázala skrotiť široká pestrofarebná čelenka, ho poštekli na tvári.

„Nič.“ Levi sa pokúsil náčrtník schovať, ale ona mu ho vytrhla z ruky.

„Kreslil si *mňa*?“ zašvitorila. Brianna si vždy myslela, že všetko sa točí iba okolo nej.

„Hej!“ Levi jej zošit vzal, ale Brianna už stihla zahliadnúť záblesk nedokončeného obrázka.

„Počkaj... to som už niekde videla!“ Prižmúrila oči – to robievala vždy, keď premýšľala. Levi pomaly natočil stranu smerom k nej, aby si náčrtok mohla ešte raz prezrieť. „Toto si nakreslil zle,“ vzala ceruzu a obrázok opravila. „Vidíš? Takto to má byť. Tieto háčiky musia byť hrubšie...“

„Ty si to videla?“ spýtal sa udivene Levi. „Kedy?“

Zhlboka sa nadýchla a chvíľu mlčala, akoby si nebola istá, či mu to chce prezradiť. „Včera v noci. Aj predvčerom. A... takmer každú noc.“

Levi zažmurkal a klesla mu sánka. „Videla si to v sne?“

„Áno.“

„Aj ja.“

„Vážne?“ zašepkala Brianna. Očividne sa jej uľavilo, že nie je jediná. „To je veru čudné! Prečo si mi o tom nepovedal?“

„Prečo si mi o tom nepovedala ty?“

Pokrčila plecami: „Lebo som si myslela, že ma budeš považovať za blázna.“

„Ja tiež.“

Brianna – Bean – bola odjakživa Leviho najlepšou priateľkou, hoci spočiatku ho poriadne vytáčala. Spolu s tromi staršími sestrami bývala v susednom domčeku u starých rodičov. Keď boli ešte malí, nemala žiadnu kamarátku vo svojom veku, preto sa stále chodievala hrať k Levimu. Sprvoti jej to dovolil, pretože mu jej bolo ľúto. Ona však trvala na tom, aby všetko robili podľa jej predstáv. Leviho mama si to vysvetľovala tak, že ako najmladšia zo sestier nemala doma koho komandovať.

Levimu to príšerne liezlo na nervy. Najmä vtedy, keď Brianna donútila postavičky z filmu Avengers popíjať čaj spolu s bábikami Barbie. Našťastie už z toho vyrástla. Ale keď hrali Uno alebo Monopoly, vymýšľala si pravidlá a svojvoľne ich menila, kedykoľvek sa jej zachcelo. Najhoršie to bolo počas kickballu, keď všetkých hráčov upozorňovala na chyby, akoby bola ich trénerka. Teraz už našťastie kickball nehráva, pretože by sa jej pokazil účes, čo bolo pre ňu odrazu nesmierne dôležité. Levi to vôbec nechápal.

Tak či onak, na Briannu si už viac-menej zvykol. Rád počúval, keď rozprávala príbehy. Veľa čítala a dokázala si vymýšľať vlastné príbehy o hocičom. Raz ju poprosil, aby mu rozprávala o stebie trávy, a ona vychrlila veľkolepé dobrodružné rozprávanie o stebielku, ktorému sa kadejakými bláznivými spôsobmi podarilo vyhnúť kosačke. Brianna ho vždy dokázala rozosmiať, aj keď bola priveľmi panovačná.

„Čo to podľa teba je?“ spýtal sa jej Levi. Vedel, že si na to určite už utvorila názor. Vždy mala na všetko názor.

„Volá sa to *alef*. Je to niečo ako písmeno A, ale v inom jazyku.“

„Odkiaľ to vieš?“